פְּרֵי, אַנְרִי — Henri Frei — (נו' 1899), בלשן שוויצי. באוניברסיטות זֶ'נוָה ופּריס למד פ' לשונות המזרח־הרחוק ובלשנות כללית, ועם מוריו נמנָה דה סוֹסיר (ע"ע [3]). בשנים 1932/4 שהה בפֶּקינג, ולימד באוניברסיטה שם. בשנים 1940/69 היה פרופסור לבלשנות השוואתית וכללית באוניברסיטת זֶ'נוָה, וערך את בִּטְאון אַסכּולת ז'נוה — Cahiers F. de Saussure.

התעניינותו של פ' בבלשנות הסינכרונית (ע"ע בלשנות, עמ' 976) ויישׂוּמהּ — בעיקר לצרפתית — באה לו מתורת רַבּוֹ, דה סוסיר, שפ' נחשב ממשיכו הישיר. חיבור הדוקטוּרַט שלו, La grammaire des fautes („דקדוק השגיאות"), 1929, היה מהראשונים שעסקו בלשון העממית ובתהליכיה המתגלים ב„שגיאות". בשאיפתו לנתח דיבור ממשי ליקט „מילון" של כ־2,000 משפטים בצרפתית של ז'נווה Le livre des deux mille phrases („ספר אלפיים המשפטים"), 1953; מקוֹרפּוּס לשוני זה שאב דוגמות לְרוב מאמריו.

את עיקרי משנתו המֶּתוֹדולוגית ריכז פ' במאמרו Syntaxe et méthode en linguistique synchronique („תחביר ומתוֹדה בבלשנות הסינכרונית"), 1968, שהוא מיזוג התגליות העיוניות של הסטרוקטורליזם (ע"ע) מייסודו של דה סוסיר עם שיטות־העבודה של הסטרוּקטוּרליסטים האמריקנים (ע"ע ל. בלומפילד; בלשנות, כאן) — מתוך דחיה עקרונית של אַסכּולה חדשה־יותר, הטרַנספורמַציונית־גֶנֶרַטיווית (ע"ע בלשנות, כאן). פ' דרש לנתח ל„מרכיבים ישירים" לא רק את המשפט ורכיביו, אלא אף את היחידה הקרויה „מלה", והציע לכך דרך גראפית חדשה — Modes de réduction des syntagmes („אָפני צמצום הצירופים"), 1966. במאמרו Noyau et satellite en morphologie („גרעין ולוואי בתורת הצורות"), 1968, החדיר גם לתחום המלה את הניתוח לגרעין ולוואי — מה שנחשב לצעד מרחיק־לכת.

חיבוריו עיוניים ומוקדשים ברובם לבירור חוזר של מושגי דה סוסיר. ביבל' של כתביו פורסמה ב־Cahiers F. de Saussure, XXV (Mélanges de linguistique offerts á H. F., I), 1969.